

JAN-ERIK
FJELL
JØRN LIER
HORST
HUUTO

Markus Heger I

Suomentanut Anna-Maija Ihander

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Norjankielinen alkuteos
Skriket

Copyright © Jørn Lier Horst & Jan-Erik Fjell 2024
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Like / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50943-1 (kovakantinen)
ISBN 978-951-1-53252-1 (pehmeäkantinen)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

OSA I

”KUUNTELET KRIMCASTEN-PODIA”, kuului tiskipöydällä olevasta läppäristä. ”Kuulemasi ääni kuuluu minulle, ja minun nimeni on Markus Heger.” Juontaja piti vajaan parin sekunnin tauon kunnes jatkoi: ”Palataan hiukan ajassa taaksepäin. On maanantai 20. lokakuuta 2008, ja olen juuri hiljattain täyttänyt 20 vuotta. On niin varhaista, ettei aurinko ole vielä kunnolla nousut. Istun äitini vanhan ja kuluneen Opelin pelkääjänpaikalla auton prutkutellessa E6-tietä pohjoiseen muun aamuruuhkan seassa. Olemme matkalla Gardemoenin lentokentälle. Kumpikaan ei juuri puhu. Äitini, koska hän on surullinen ja allapäin. Minä, koska olen niin poikki.”

Mathilde Wold pyyhki jääkaapin alimman ja samalla viimeisen hyllyn. Hän työnsi päänsä sisään ja tarkasti nurkat. Puhdasta. Sitten hän tarkasti uudelleen oven hyllyt. Nekin olivat puhtaat. Hän työnsi vastapestyn vihanneslaatikon paikalleen, kulautti tyhjäksi lasin ranskalaista viiniä, jonka nimeä hän ei osannut lausua, ja täytti illan toisen lasin.

”Radiossa mainitaan, että tasan kolmen kuukauden kuluttua Barak Obama astuisi virkaan Yhdysvaltain 44. presidenttinä”, jatkoi mies, jonka ulkonäköä Mathilde ei tiennyt. ”Yritän keventää tunnelmaa kertomalla huonon vitsin, mutta äiti pyytää minua lopettamaan, koska ei ole vitsailutuulella. Ei sen vuoksi, että George W. Bush ja hänen vaimonsa Laura ovat alkaneet

valmistautua muuttamaan pois Valkoisesta talosta, vaan koska hän on varma, ettei näe minua enää koskaan.”

Mathilde Wold piti juontajan äänestä. Se oli syvä ja selkeä, ja se huokui itseluottamusta, viehätysvoimaa ja intoa. Josta-kin syystä Mathilde kuvitteli juontajan lihaksikkaaksi, maskuliiniseksi mieheksi, jolla on leveä leuka, lyhyet hiukset ja sini-set silmät. Tämä mies oli pitänyt hänelle seuraa koko iltapäivän ja puolen iltaa useilla podcast-jaksoillaan. Muun muassa jatko-kertomuksella ruumislöydöstä talveksi suljetulta kesämökiltä Stavernissa kaksitoista vuotta sitten.

”Lentokentän puolustusvoimain osan ovilla äiti haluaa minua pitkään, ja minä jätän hänet itkemään. Ei mene kauaa, kun löydän loput joukko-osastostani, ja olemme hädin tuskin ehtineet tarkastaa toistemme univormut kun saamme tietää, että lentokoneessa on tekninen vika ja koneeseen nousu viivästyy, kunnes vika on korjattu. Muistan siitä päivästä kaiken. Lomille tulleiden ja nyt takaisin lähdössä olevien vinkeistä ja neuvoista suunnatomaan pettymykseen, kun päällikkö iltapäivällä tuli käymään ja ilmoitti, että koneemme oli asetettu lentokieltoon ja lähtisimme vasta seuraavana aamuna. Mutta parhaiten mieleeni eivät ole jääneet äidin kyyneliset hyvästit. Ei myöskään vuorokausi, jonka vietin istuen ja maaten lattialla. Voimakkain muistoni siitä päivästä ovat kuvat, jotka illemmalla pyörivät huoneemme nurkassa roikkuvassa televisiossa.”

Mathilde Wold sammutti kattolampun ja liesivalon. Hän otti läppärin ja viinilasin sohvan luo. Asetti molemmat pöydälle ja vilkaisu kellarin ikkunasta syyskuun pimeyttä, joka oli laskeutunut Fagernesin ylle. Hän laski kaihtimet ja sulki ne. Sytytti kolme tuikkua, jotka olivat pöydällä pienellä tarjottimella, istui sohvannurkkaan, veti jalat alleen ja katsoi kännykkää. Hän oli saanut Snapchat-viestin ystävältään, joka oli ottanut itsestään

kuvan peilistä yllään mekko, jossa roikkui vielä hintalappu. Mathilde Wold laski puhelimen sohvalle. Hän kurkotti kohti lasia ja siemaisi siitä katsellen pöydällä tanssivia liekkejä.

”Kahden ja puolen tunnin matkan päässä Gardemoenin lentokentältä, Fagernesissa, eräs tyttö on myös jännittänyt tänä aamuna. Olet varmasti nähnyt kuvan hänestä. Pienestä, vaaleatukkaisesta tytöstä, jolla on kirkkaan siniset silmät. Pisamia nenänpielessä ja kaksi uutta, puoliksi esiin tullutta etuhammasta suuren hymyn keskellä. Hän hymyilee kameralle istuen pulpetin ääressä, pienet sormet ristissä kirjapinon päällä. Hän on seitsemänvuotias ja nimeltään Leah. Sama koulukuva hänestä on näytetty jotakuinkin jokaisessa häntä käsittelevässä uutisessa. Leah odottaa pääsevänsä myöhemmin samana päivänä luokkakaverin syntymäpäiville. Hän ei muusta puhukaan aamiaisella, joka koostuu kahdesta mansikkahilloleivästä ja lasillisesta maitoa. Tämän me tiedämme. Tavallisesti Leah kävelee kouluun, jonne on alle kilometrin matka. Niin hän aikoo tehdä tänäänkin. Syötyään hän harjaa hampaat ja halaa äitiään ovella. Reppu selässä hän lähtee matkaan pitkäa soratietä pitkin. Tien molemmin puolin kasvavat korkeat puut saavat aamun näyttämään vielä varhaisemmalta kuin se onkaan. Alhaalla kaupungin keskustassa on alkanut jo sarastaa, mutta ei ylhäällä puiden lomassa. Siellä, missä Leah asuu äitinsä kanssa. Sadan metrin päästä Leah pysähtyy, kääntyy ja vilkuttaa äidille, joka seisoo yhä portailla katsomassa hänen peräänsä. Sitten Leah astelee soratietä ja katoaa näkyvistä. Hän valitsee lyhimmän reitin Nord-Aurdalin alakoululle. Niin hän tekee aina. Reitti kulkee metsän läpi. Mutta kun hän astuu ulos metsästä, tapahtuu jotakin. Joku nappaa hänet. Tiedämme, että Leah ei lähtenyt vapaaehtoisesti. Hän pani vastaan. Sillä tien laidasta löydettiin pieni pehmopingviini, joka aina roikkui hänen

repussa. Mutta kukaan ei tullut hänen avukseen; kukaan ei kuullut hänen huutojaan.”

Juontaja piti taidepaussin. Podcastin tunnussävelmän ensitahdit alkoivat soida.

”Tämä on ensimmäinen jakso tarinassa *Huuto, jota kukaan ei kuullut*”, ilmoitti Markus Heger, ja sitten musiikki nousi etualalle.

Onpa hän hyvä tarinankertoja, Mathilde Wold ajatteli ja siemaili viiniään. Miehellä oli aina henkilökohtainen näkökulma tapaukseen, josta hän kertoi. Hän johdatti kuulijan päähenkilön arkielämään ilman, että tarinasta tuli melodramaattinen.

Oveen koputettiin. Mathilde hätkähti. Hänen vuokraamaansa kellariasuntoon oli kaksi sisäänkäyntiä. Toista hän käytti itse, sitä joka johti suoraan pihalle. Toinen johti portaikon kautta ensimmäiseen kerrokseen, jossa talon omistaja asui. Mutta niiden kolmen kuukauden aikana, jotka Mathilde Wold oli asunut Gjertrud Ydsen vuokralaisena, tuo 80-vuotias nainen ei ollut käynyt kylässä kertaakaan. Ei kummankaan oven kautta. Ei siksi, etteikö tämä olisi pitänyt seurasta – seura kyllä oli mieluisaa – vaan koska naisella oli lonkkavaivoja, mikä hankaloitti liikkumista etenkin portaissa. Mathilde oli jo lakannut laskemasta, kuinka monta kertaa oli ollut päivällisellä Gjertrudin luona. Vuokraemäntä huusi aina portaiden yläpäästä, että ruoka oli valmista. Mathildella oli hie-
man huono omatunto, koska päivälliskutsut olivat olleet yksipuolisia, vaikka olikin ymmärtänyt, että häntä kutsuttiin syömään seuran vuoksi.

Mutta kun Mathilde tapasi Gjertrudin pojan ensimmäisen ker-
ran, tämä tuli nimenomaan portaisiin johtavasta ovesta. Mies oli tullut sisään Mathilden ollessa kylpyhuoneessa, ja oli vain satumaa, että Mathilde oli kietaissut pyyhkeen ylleen kulkeakseen olohuoneen läpi hakemaan makuuhuoneesta puhtaita vaatteita.

Nähdessään miehen oviaukossa hän oli kiljaissut niin kovaa, että mies oli tehnyt saman. Einar Ydse oli pyytänyt nopeasti anteeksi. Hän oli kuulemma luullut, ettei kukaan ole kotona. Hän oli aikoinut vain käydä tarkastamassa, oliko Mathildeltakin sähköt poikki. Mathilde Wold oli vakuuttanut, että kaikki oli hyvin. ”Olisi ollut pahempi juttu, jos olisin ollut alasti”, hän oli sanonut nauraen, vaikka tilanne ei hänestä oikeastaan ollut hauska. Se oli nolo yritykys silotella mokaa, joka ei edes ollut hänen. Mies ei ollut vastannut. Hän oli vain seissyt ja tuijottanut.

Aivan kuten mies seiso i ja tuijotti häntä nytkin. Kynnyksen takaa avoimessa oviaukossa. Mathilde Wold oli yllättynyt kuullessaan, että mies oli 40-vuotias, sillä kapeat, pitkät kasvot saivat tämän näyttämään vanhemmalta. Mies oli pitkä ja laiha. Päätä pidempi 164-senttistä Mathildea.

”Onko jokin hätänä, Einar?” Mathilde kysyi ovenraosta.

”Ei, toin vain terveisiä äidiltä, että jos sinulla on nälkä, voit tulla yläkertaan.”

Mathilde haistoi heikosti ruoantuoksun.

”Kanaa ja murskattuja tilliperunoita ruskistetussa voissa”, mies jatkoi ja hymyili.

”En halua häiritä teitä.”

”Et sinä häiritse. Minä kuitenkin nyt lähden. Lindis odottaa kotona päivällisen kanssa.” Einar astui alimmalle askelmalle ja kääntyi puoliksi pois päin. ”Ilmoitanko, että tulet?”

Mathilde Wold ei ollut syönyt muuta kuin pari näkkileipää aamiaiseksi ja hieman suklaata iltapäivällä.

”Jos sinulla siis ei ole muita suunnitelmia.”

”Ei minulla ole”, Mathilde sanoi. ”Ilmoita, että tulen. Vaihdan vain vaatteet.”

Mathilde Wold odotti, kunnes kuuli Einarin auton lähtevän pihasta, ja meni sitten yläkertaan.

2

MARKUS HEGER OTTI tiskiltä kaksi lasia olutta ja pähkinäkulhon. Hän asetti toisen tuopin Daniel Lindin eteen pöydälle ja työntyi tämän viereen penkille.

”Merkki siitä, että näemme liian harvoin”, sanoi entinen opiskelukaveri nyökäten kohti tuoppiaan. ”En ole nähnyt sinua sen jälkeen kuin olimme täällä viimeksi.”

Markus Heger katseli ympärilleen. Paikka oli melkein täynnä. Kovaäänisistä kuului musiikkia, jota hän ei tunnistanut.

”Äidin hautajaisten jälkeen”, Markus Heger sanoi.

”Ajatella, että siitä on jo neljä kuukautta.” Daniel Lind nosti lasiaan. ”Malja Anitalle?”

Markus Heger kosketti tuoppia omallaan ja otti kulauksen. Huuliin jäi vaahtoa. Hän pyyhki sen pois ja vilkaisi naapuripöytään. Kolme parikymppisyyden loppupuolella olevaa naista maisteli juomiaan neljännen kertoessa jotain juttua.

Daniel Lind otti kourallisen pähkinöitä kulhosta.

”Entä sinä”, hän kysyi ja heilautti kourallisen suuhunsa. ”Kuuluuko jotain uutta?” Leuat jauhoivat. ”Edellisestä podcastista on aikaa.”

”Kolme viikkoa vain”, Markus Heger vastasi, ”mutta mitään ei tapahdu.”

”Minusta vanhoja juttuja käsittelevät jatkokertomuksesi ovat parhaita.”

”Ne ovat vaativia, ja äidin kuoleman jälkeen en ole oikein päässyt takaisin vauhtiin. Yritän olla vähän ajankohtainenkin.”

”Entä miten nukkuminen?”

Daniel Lindin katse oli jollakin tavalla arvioiva, kuin he istuivat vastatusten poliisiaseman kuulusteluhuoneessa, ei baarissa Oslon trendialueella.

Markus Heger rypisti otsaansa.

”Älä katso noin”, Daniel Lind virnisti. ”Näytät siltä, ettet ole nukkunut viikkoon.”

”Ei se kaukana totuudesta ole.”

”Viimeksi kun juttelimme, sanoit, että tilanne oli parantunut.”

”Jonkin aikaa menikin paremmin.” Markus Heger hörppäsi lasistaan. ”Mutta äidin kuoleman jälkeen on ollut taas stressiä. Piti hoitaa kasa ulosottolaskuja, ja minun piti remontoida hänen asuntonsa. Uusi kylppäri. Uudet lattiat joka huoneeseen. Ainoa, mitä en repinyt auki, oli katto. Nyt pitää vielä purkaa keittiö, asentaa uusi, maalata katto, ja sitten se, mikä kauhistuttaa eniten.”

”Mikä niin?”

”Varaston tyhjennys. Se on lattiasta kattoon täynnä tyhjiä pulloja. En voi käsittää, miten äiti on onnistunut pinoamaan ne sinne. Lattialla on vain yksi tyhjä kohta, jossa mahtuu kääntymään.”

”Pulloista voi saada hyvät rahat. Ilmoita, jos haluat että lähettän kaksi perheen nuorinta avuksesi. He palauttavat pulloja mielellään.”

”No...” Markus Heger katseli oluttaan. ”Näistä pulloista ei saa panttia.”

”Aa. Ymmärrän. Aivan. Ilmoita, jos sitten tarvitset apua keittiön kanssa. Kahdestaan on helpompi puuhata.”

”Kiitos, mutta haluan hoitaa sen yksin.”

”Haluat ilmeisesti hoitaa kaiken yksin, vai?” Daniel Lindin ääni muuttui terävämmäksi. ”Harmi vain, että kaikkea ei voi hoitaa yksin. Pian alat nähdä painajaisia valveillakin. Kuulet sen huudon kohta suihkussakin. Aamiaista syödessä. Ratissa istuessasi.” Hän nosti tuopin huulilleen. ”Olutta juodessasi.” Hän otti kulauksen. ”Juttele jollekin, joka tietää jotain tuollaisesta, Markus.”

”Jännä juttu.” Markus Heger hymyili vinosti. ”Lääkäri nimittäin sanoi samaa.”

”Siinä näet. Tunnen psykologin, jota monet poliisit käyttävät. Hän on pätevä. Iäkkäämpi. Todella kokenut ja –”

”Lopeta”, Markus Heger keskeytti. ”Lopeta saman tien. En jaksaa kuunnella. Tuota äitikin hoki. *Mene juttelemaan jollekin*, blaa blaa blaa. Minua ei kiinnosta *jutella jollekin*. Minun pitää tutkia ja selvittää tämä asia itse.”

Juomatarjotin putosi lattialle baaritiskin luona. Toinen baarimikoista oli nopeasti paikalla mopin, harjan ja kihvelin kanssa.

”Siitä on viisitoista vuotta, joten vaikuttaa vahvasti siltä, että et selviä siitä yksin. Mitä jos parit keskustelut tekisivät sinut... En halua käyttää sanaa *terveeksi*, mutta ainakaan asia ei enää piinasi sinua.”

”Kaikki on taas paremmin, kunhan saan myytyä äidin asunnon ja...” hän työnsi käden takin sisään ja otti esiin suljetun kirjekuoren, ”kun keksin mitä teen tälle.” Hän heilutteli kirjettä. ”Löysin tämän äidin postilaatikosta muutama viikko hautajaisten jälkeen.”

Hän laski kirjekuoren pöydälle ja työnsi sitä kohti Daniel Lindiä, joka katsoi sitä ja siihen käsin tikkukirjaimilla kirjoitettua tekstiä:

MARKUS HEGER
C/O ANITA HEGER
RINGGATA 5 F
0577 OSLO

”Katso toiselle puolelle”, Markus Heger sanoi. ”Lähtäjän nimi on kiinnostava.”

Daniel Lind käänsi kirjeen. Hän kumartui lukemaan tekstiä, joka oli kirjoitettu kuoren vasempaan kulmaan. Suu meni hetkeksi O:n muotoiseksi.

”Piru vie.” Hän katsoi Markus Hegeriä. ”Mutta et ole avannut sitä?”

”Se tässä onkin ongelma.” Markus pani kirjekuoren takaisin povitaskuunsa. ”En pysty päättämään, avaanko sitä lainkaan.”

3

RUOAN JÄLKEEN MATHILDE oli siivonnut pöydän ja pannut lautaset ja ruokailuvälineet astianpesukoneeseen. Nyt hän tiskasi kattilaa Gjertrud Ydsen katsellessa keittiötuolilta hymyillen silmäkulmat rypyssä.

”Hemmottelet minua näillä päivällisillä”, Mathilde sanoi. ”Jouluun mennessä painan varmaan kolmesataa kiloa.”

Gjertrud Ydse vastasi, mutta Mathilde ei saanut vastauksesta selvää juokseva veden kohinan yli. Hän sammutti hanan.

”Mitä sanoit?”

”Sinulle tekee hyvää saada lihaa luiden ympärille. Olet laiha kuin tikku.”

Mathilde hymyili.

”Eikä tuollaisen nuoren naisen pitäisi viettää perjantai-iltaa kotona tällaisen vanhan kääkän kanssa.”

”Minulle se sopii oikein hyvin.” Mathilde huuhteli kattilan ja alkoi kuivata sitä keittiöpyyhkeeseen. ”Siivosin tänään koko asunnon – jääkaappia myöten.”

”Sitäkö sinä olet puuhaillut?”

”Niin, ja löysin podcastin tapauksesta, joka sattui täällä Fagernesissa vuosia sitten.”

Mathilde istui pöydän ääreen.

”Podcastin?”

”Se on eräänlainen nykyaikainen radio-ohjelma.”

”Aivan”, sanoi Gjertrud, kuin olisi hyvin tiennyt mistä oli kyse. ”Einarkin kuuntelee jotain sellaisia.”

”En ehtinyt kuunnella pitkälle. Olin vasta aloittanut, kun Einar koputti ovelle, mutta siinä kerrottiin Leah’n tapauksesta. Muistatko sen?”

”Vai että muistanko Leah’n tapauksen?” Gjertrud kaatoi tärisevin käsin punaviiniä heille molemmille. ”Koko Valdresin alueella ei ole ainuttakaan ihmistä, joka ei sitä muistaisi.” Hän otti kulauksen. Maiskautti hieman. ”Siitä onkin aikaa, kun hänestä viimeksi kirjoitettiin.”

”Haluatko kuunnella? Ohjelman juontaja on todella hyvä.”

”Ei, ei, ei sinun tarvitse täällä koko iltaa istua, kultaseni. Juodaan nämä lasilliset, ja sitten sinä vedät nätit hepenet ylle ja lähdet etsimään tanssikaveria.”

”Enpä taida.” Mathilde tunsi, miten virne levisi hänen kasvoilleen. Sitten hän alkoi nauraa. ”*Tanssikaveri...* Hyvänen aika.”

Mathilde tunsi, miten alkoholi vaikutti veressä. Hän tunsi myös sen saman, minkä oli tuntenut hakiessaan sijaisuutta paikallislehti *Avisa Valdresissa*. Sen, mitä ei ollut kyennyt tuntemaan kotona Oslossa: rauhan. Täällä Fagernesissa hän oli yksi vain kahdesta tuhannesta asukkaasta. Se teki elämästä yksinkertaista, hidasta ja ennakoitavaa vapauttavalla tavalla.

Mutta samalla äärimmäisen pitkästyttävää.

Hän ujuttautui tuolilta ja sanoi keittiöstä lähtiessään: ”Haen tietokoneen, niin voimme kuunnella yhdessä.”

Hetkeä myöhemmin läppäri seisoivat heidän välissään pöydällä. Mathilde aloitti jakson alusta.

”Hän kertoo ensin pienen jutun itsestään”, Mathilde selitti ja nosti äänenvoimakkuutta. ”Sitten hän alkaa puhua Leah’sta. Laitanko kovemmalle?”

”Olen huonokuuloinen”, Gjertrud nauroi, ”en kuuro.”

Molemmat nauroivat ääneen. Vanhempi nainen laski pienet, rypyiset kädet pöydälle eteensä ja alkoi kuunnella.

”Tähän lopetin kuuntelun aiemmin”, Mathilde sanoi muuttaman minuutin kuluttua.

Tunnuskappale soi hetken aikaa, kunnes häipyi taustalle ja Markus Heger alkoi puhua sen päälle:

”Kun kello soi ennen aamun ensimmäistä oppituntia Nord-Aurdalin alakoulussa, opettajat ja oppilaat eivät miettineet, miksei kukaan istunut ikkunaseinustalla toisen rivin pulpetissa. Leah oli ollut poissa koulusta ennen viikonloppua kuumeen vuoksi, ja opettaja sanoi luokalle, että tämä oli luultavasti edelleen sairaana. Ja sitten tapahtui jotakin, mikä tuskin vaikutti merkittävästi itse katoamiseen, mutta oli olennaista sen kannalta, miten nopeasti etsinnät aloitettiin: opettajan ja kanslian välillä oli epäselvyyttä siitä, kenen kuuluisi soittaa äidille ja kysyä, oliko Leah edelleen sairaana. Puhelua ei koskaan soitettu. Siksi vasta hie-man ennen kahta iltapäivällä, kun Leah ei ollut palannut kotiin koulusta ja äiti otti yhteyttä koululle kysyäkseen oliko Leah yhä siellä, huomattiin jonkin olevan pahasti vialla. Seuraavina päivinä palolaitoksen, poliisin ja vapaaehtoisten naaratessa lampia ja järjestäessä etsintäpartioita poliisi keskitti huomionsa isään. Huoltajuusriita oli johtanut uhkailuun ja lähestymiskieltoon. Neljä päivää sen jälkeen kun äiti oli ilmoittanut Leah’n kadonneeksi, isää alettiin tutkia. Monet vanhat asiat olivat tutkinnan aikana nousseet pintaan. Kävi ilmi, että Tobias Forsbergillä oli ajoittainen alkoholiongelma, heikko taloustilanne, tunnepuolen vaikeuksia, psyykkisiä haasteita ja väkivaltatausta. Entinen tyttöystävä muun muassa todisti, että oli jättänyt miehen tämän lyötyä hänen poikaansa. *Verilöytö isän autossa*, otsikoivat lehdet, kun syyttäjä esiteli päätodisteen isää vastaan. Leah’n DNA:ta oli löytynyt muun muassa isän auton takakontista. Isä arveli, että siellä saattaisi

olla roiskeita siitä kun tytöltä oli tullut verta nenästä. Valhetta ja selittelyä, totesivat tuomarit.”

Gjertrud nyökkäsi kuin tunnistaisi kuulemansa yksityiskohdat.

Markus Heger jatkoi edelleen, miten Tobias Forsberg oli väittänyt kivenkovaan kaverin voivan antaa hänelle alibin.

”Vågåmossa asuva kaveri kielsi oikeuskäsittelyn aikana Forsbergin olleen hänen luonaan”, Markus Heger jatkoi. ”Muut tutut todistivat, että Tobias Forsbergin käytös oli muuttunut, että tämä oli turhautunut ja koki tullessaan provosoiduksi, mikä johti aggressioon ja vihanpurkauksiin. Yksi avaintodistajista, käsityöläinen, väitti töihin mennessään nähneensä auton, joka saattoi kuulua Tobias Forsbergille, pysäköitynä metsään johtavat polun luona, aivan 250 metrin lähestymiskieltoalueen rajalla. Paikka oli sama, missä erään Leah’n luokkatoverin äiti kertoi nähneensä Forsbergin usein istumassa autossa.”

Markus Heger luetteli lisää yksityiskohtia ja kertoi sitten yhteenvedon Tobias Forsbergin ensimmäisestä oikeudenkäynnistä.

”Käräjäoikeus totesi, että Leah’n isällä oli aikaa ja tilaisuus siepata tytär, ja että tämä oli ollut sopivassa mielentilassa rikoksen suorittamiseen. Tuomion pääargumentteina olivat verilöyty ja isän yritys tekaista alibi. Häntä ei myöskään uskottu, kun hän väitti että kännykästä oli loppunut yöllä virta, minkä seurauksena sitä ei voitu käyttää hänen paikantamiseen katoamishetkellä. Oikeuden mukaan isä oli itse sammuttanut puhelimen, jotta ei jättäisi teknisiä jälkiä. Vaikka Leah’n ruumista ei koskaan löydetty, käräjäoikeuden tuomio oli murskaava: Tobias Forsberg tuomittiin 16 vuoden vankeuteen. Hän antoi potkut asianajajalleen, teki valituksen ja hankki suojakseen oslolaisen kors-ton, kunnes valitus käsiteltäisiin Eidsivatingin hovioikeudessa.”

Seuraavat parikymmentä minuuttia Markus Heger kuuntelutti otteita uutislähetyksistä ja asianosaisten haastatteluista ja teki yhteenvedon, joka lähinnä toisti sen, minkä hän oli jo sanonut. Hän kuitenkin esitti asian tavalla, joka herätti Mathildessa halun kuunnella lisää.

”Eidsivatingin hovioikeus tuli samaan lopputulokseen kuin kärjäoikeus: oli todistettu ilman varteenotettavaa epäilystä, että Tobias Forsberg oli tappanut tyttärensä ja piilottanut ruumiin tuntemattomaan paikkaan. Rangaistus nostettiin 17 vuoteen. Tobias Forsberg on yksi harvoista norjalaisista, joka on tuomittu murhasta ilman että ruumista on löytenyt. Yhtään raskauttavaa todistetta ei myöskään ollut, vain pitkä lista aihe-todisteita, ja – mikä epäilemättä oli ratkaisevaa – kaverin todistus. Tätä jaksoa tehdessäni on muutaman päivän päästä vuosi siitä, kun Tobias Forsberg päätti ottaa oman henkensä Haldenin vankilan muurien sisäpuolella. *Krimcastenin* sähköpostiin tulee paljon viestejä. Jotkut niistä ovat hieman... No, miten niitä kuvailisi? Kenties hieman outoja. Jotkut ovat kiinnostavia, vaikkakin ne valitettavan harvoin johtavat mihinkään, mutta viime viikolla eräs nainen lähestyi meitä väittäen, että voisi saada poliisin koko tutkintalinjan purkautumaan ja siten kyseenalaistaa Tobias Forsbergin syyllisyyden. Siksi olen päättänyt vilkaista tätä tapausta uudelleen, sillä lyhyt viesti herätti huomioni. Olen sopinut tapaavani naisen kuullakseni koko tarinan. Hänet tapaamme seuraavassa jaksossa. Tämä oli ensimmäinen jakso sarjassa *Huuto, jota kukaan ei kuullut*. Kiitos, kun kuuntelette *Krimcasten*-podia.”

Jakson lopettava tunnusmelodia alkoi soida. Gjertrud istui kasvot vakavina ja katse poissaolevana.

”Jaksatko kuunnella toisen jakson? Vai etkö pitänyt ohjelmasta?”

”Kuunnellaan mielellään toinenkin, yllätyin vain, miten paljon olen jo unohtanut.”

”Ei se niin outoa ole, Gjertrud, siitähän on jo todella kauan.”

”Niin, mutta muistini ei ole enää entisensä.”

Mathilde nojautui näyttöä kohti ja selasi hitaasti. Jaksoa numero kaksi ei ollut. Hän napsautti hiirellä Spotifyn hakukenttää ja kirjoitti ”huuto”. Juuri kuunnellun jakson lisäksi löytyi joitakin norjalaisia artisteja, mutta ei podcastin toista osaa. Hän avasi nettiselaimen ja googlasi ”Krimcasten”. Hän toivoi, että striimauspalvelussa oli jokin virhe, jonka vuoksi seuraava jakso oli jäänyt pois, ja että se löytyisi podcastin nettisivulta. Näytön yläreunaan tuli kuva. Se oli otettu kaukaa ja siinä näkyi asuntoauton etupuoli aprikoosinväristä auringonlaskutaivasta vasten. Mies, jonka Mathilde oletti olevan Markus Heger, istui auton katolla jalat roikkuen tuulilasin edessä. Kuva oli otettu niin kaukaa, ettei miehen kasvoja nähnyt selvästi. Kuvan alla luki: ”Krimcasten – jos sinulla on vinkkejä tai ehdotuksia tutkittavista tapauksista, ota yhteyttä. Kaikki yhteydenotot käsitellään luottamuksellisesti.” Lopussa oli sähköpostiosoite ja puhelinnumero.

Mathilde selasi. Löytyi lista linkkejä eri jaksoihin. Hän löysi etsimänsä sarjan ensimmäisen jakson. Se oli julkaistu neljä vuotta sitten. Seuraavaksi tuli neljä sarjamurhaaja Stig Hellumia käsittelevää jaksoa. Mathilde muisti uutiset miesjahdistä sen jälkeen, kun vanginvartija oli murhattu Hellumin paetessa vanginkuljetusautosta.

Mutta sivulla ei ollut mitään, mitä hän ei olisi nähnyt myös Spotifysssa.

”En löydä sitä...” Mathilde sanoi.

”Onko se poissa?”

”Siltä näyttää.”

”Miten ärsyttävää.” Gjertrud nosti lasin huulilleen. Hänen kätensä oli muuttunut vakaammaksi. ”Jaapa jaa. Eipä sille siten mitään voi.”

Mathilde selasi takaisin sivun alkuun.

”Voit soittaa ja kysyä, mistä jakso löytyy”, hän sanoi vit-saillen.

”Minäkö?” Gjertrud naurahti. ”Sinähän meistä olet se toimit-taja.”

”*Niin* hiprakassa en ole”, Mathilde virnisti ja joi taas.

”MISSÄ MUUTEN ASUT nyt?” Daniel Lind kysyi, kun molemmat olivat hakeneet neljännen tuoppinsa. ”Puuhaatko mitään mielenkiintoista?”

Markus vilkaisi ovelle, joka avautui. Viisi parikymppistä miestä kävi ovella mutta kääntyi pois nähdessään, miten täyttä baarissa oli.

”Ulkona äidin luona.”

”Asuntoautossako?”

”Ei”, Markus vastasi, ”vuokraamassani kontissa ja pensaikossa.” Hän katsoi Danielia kuin idioottia. ”Tietenkin asuntoautossa.”

Daniel Lind nauroi.

”Ei sinusta koskaan tiedä. Tarkoitus on kai ostaa oma kämpppä kun asunto on myyty?”

”Miksi ostaisin? Minulla on jo paikka, jossa asua.”

”Asut asuntoautossa.”

”Niin?”

”Eikö sinusta tunnu, että 35-vuotiaana sinun olisi jo aika... asettua?”

”Kuten sinä, vai? Toisen vaimon ja kolmen lapsen kanssa?”

”Esimerkiksi.”

Kännykkä alkoi täristä pöydällä ja näytöllä näkyi tuntematon numero.

”Saved by the bell...” Markus sanoi ja vastasi.

Puhelimessa oli nainen, mutta Markus ei kuullut, mitä tämä sanoi. Hän pani sormen toiseen korvaan ja pyysi naista toistamaan.

”Nimeni on Mathilde Wold. Asiani koskee podcastiasi. Minä –”

”Pikku hetki”, Markus keskeytti, laittoi puhelimen rintaansa vasten ja nousi seisomaan. ”Minun pitää vastata tähän, Daniel. Palaan kohta.”

Periaatteena oli olla vastaanottavainen. Monet hyvät podcast-jutut olivat alkaneet puhelinsoitosta. Kiinnostavat yhteydenotot tulivat usein myöhään illalla, kun ihmiset olivat omissa ajatuk-sissaan eivätkä aivan selvin päin.

Hän kulki huoneen poikki. Pujotteli pöytien, tuolien ja sei-soskelevien asiakkaiden lomitse. Hän jatkoi ovelle ja pysäh-tyi jalkakäytävälle. Hyinen viima kävi Grünerløkkan vanhojen pihapiirien halki. Lähestyvä raitiovaunu kirskuu ja ujelsi. Mar-kus odotti sen menevän oli, ja nosti sitten puhelimen taas kor-valleen.

”Nyt kuulen paremmin”, hän sanoi.

Nainen toisti nimensä, mutta tällä kerralla hän lisäsi ole-vansa toimittaja. Toimittajat soittelivat ajoittain toivoen saa-vansa tietoa ilman, että joutuisivat itse näkemään vaivaa.

”Missä?”

”*Avisa Valdresissa*”, nainen vastasi. ”Mutta... Ja anteeksi, että häiritseen näin perjantai-iltana, mutta löysin numerosi *Krimcas-tenin* nettisivuilta. Ja... olen ehkä ihan sokea, mutta en ole löy-tänyt *Huuto, jota kukaan ei kuullut* -sarjan toista jaksoa. Sitä ei ole Spotifyssa eikä nettisivuilla. Pidät minua varmaan ihan seko-päänä, kun soitan ja kysyn mistä sen voisi löytää, mutta minun täytyy kuulla se.”

Niin, Markus ajatteli ja katui puhelimeen vastaamista, *olen täysin samaa mieltä.*

”Sitä ei ole olemassa”, hän vastasi. ”Ilmoitankin sen seuraavan jakson alussa. Sen, jonka nimi on –”

”*Stig Hellum – hulluutta kahdelle?*” nainen keskeytti.

”Niin.”

”Okei, sitä en ole kuunnellut. Mutta Leah Forsbergia koskevan jakson lopussa kerroit naisesta, jonka tiedot saattaisivat kyseenalaistaa Tobias Forsbergin syyllisyyden, ja minä –”

”Hän vetäytyi”, Markus keskeytti. Äänekäs huuto sai hänet kääntymään. Porukka teinipoikia tuli jalkakäytävällä kohti muovikassit kilisten. He huudahtelivat ja nauroivat äänekkäästi. Markus väisti ja päästi pojat ohitse. ”Minä itse asiassa poistin kuuntelemasi jakson, mutta moni halusi kuulla sen uudelleen, koska tein niin hyvän yhteenvedon jutusta, joten lasasin sen takaisin. Olisi ehkä pitänyt poistaa se vinkkiin liittyvä osuus, mutta lisää jaksoja ei siis ole tulossa. Pahoittelut.” Hän vilkaisi näyttöä. Oli mennyt kolme minuuttia. ”Mukavaa illanjatkoa.”

”Odota”, nainen pyysi. ”Kuten sanottu, olen toimittaja, ja minua luonnollisestikin kiinnostaa, mitä sanottavaa naisella olisi ollut.”

”Hän oli yhden avaintodistajan entinen tyttöystävä. Puhuin hänen kanssaan lyhyesti puhelimesta ja sain pientä esimakua siitä, mitä hänellä oli kerrottavanaan, ja se saattoi tietenkin olla silkkaa valetta, mutta hän vaikutti luotettavalta. Niin luotettavalta, että sovimme tapaamisen, mutta muutamaa tuntia ennen kuin olisin istunut autoon ja ajanut Sarpsborgiin, hän soitti ja ilmoitti, ettei voikaan tavata.”

”Asuuko hän siis Sarpsborgissa?”

Hemmetti, Markus ajatteli, ei tarvittu kuin neljä tuoppia, niin kielenkannat löystyivät. Hän ei ehtinyt sanoa mitään, ennen kuin Mathilde Wold esitti kysymyksen, jota hän osasi jo odottaa.

”Muistatko hänen nimeään?”

”Muistan, mutta joudun taas pahoittelemaan: en voi kertoa sitä sinulle.”

”Etkö...?”

”En.”

”Okei...” nainen sanoi pienen tauon jälkeen.

Äänestä kuuli, että hän oli pettynyt.

”Lupaam kaikille kontakteilleni täyden vaitiolon. Myös sinulle.”

”Ymmärrän... Mutta, okei... Kiitos kuitenkin.”

”Eipä kestä”, Markus vastasi, ”vaikka tämä ei nyt paljoa ollutkaan.”

Hän lopetti puhelun ja palasi sisään. Daniel Lind istui nenä kiinni kännykässä, kun Markus lysähti hänen viereensä ja tarttui tuoppiin.

”Nyt kyllä suutut”, Daniel sanoi lopettaessaan kännykän tökkimisen, laski puhelimen pöydälle ja kohtasi Markuksen kysyvän katseen. ”Lähetin viestin Liv Utsethille. Kysyin, ehtisikö hän jutella kanssasi. Kyllä hän ehtisi. Ensi maanantaina kello kolme.”

”Kuka hän on?”

”Mainitsemani psykologi.”

”Psykologi...” Markus irvisti. ”Ei onnistu.”

”Hei.” Daniel Lind katsoi häntä vakavana. ”Olen tosissani.”

”Niin minäkin.” Uusi hörppy. ”Miksi helvetissä minä psykologille menisin?”

”Koska jonakin päivänä vielä sekoat, jos et saa asioitasi selvitettyä.”

Markus joi taas lasistaan. Yksi naapuripöydän tytöistä katsoi häntä ja hymyili. Markus hymyili takaisin.

”Oikeasti”, Daniel Lind jatkoi. ”Mieti kaikkia niitä valvottuja öitä, jotka se huuto on sinulle aiheuttanut. Puhumattakaan poliisinurastasi.”

”Poliisinurastani?” Markus tyrskähti. ”Ei sitä uraksi voi kutsua.”

”Olisi se sitä voinut olla.”

Markus kohautti harteitaan. Hänen korvissaan oli alkanut surista, ja nyt tuntui että tunnelma oli latistumassa. Ei promille määrän vuoksi, sillä se ei todellakaan ollut laskemassa, mutta keskustelunaiheen vuoksi. Markus alkoi tehdä lähtöä ja nousi ylös.

”Mennään Ocheen ja pelataan erä dartsia.”

”Ei”, Daniel Lind sanoi ja katsoi kelloa. ”Sanoin kotijoukoille, ettei meillä mene myöhään.” Hän tarttui puhelimeen. ”Taidan lähteä menemään.”

”Myöhään?” Markus sanoi puoli oktaavia tavallista korkeamalta. ”Kello ei ole vielä puoli yhtätoistakaan.”

Daniel Lind ei vastannut. Hän taputteli taskujaan. Kuin tarkistaakseen, ettei ollut unohtanut mitään.

”Kylläpä sinä suutuit”, Markus huokaisi. ”Jestas sentään.”

”En suuttunut, petyin vain.”

”Koska en suostu menemään psykologin vastaanotolle, jota en pyytänyt sinua varaamaan? Oikeasti, Daniel. Menet hiukan liian pitkälle.”

”Sinulla on ongelma, etkä edes pelkää myöntää sitä. Pelkäävät vain tehdä asialle jotain. Siihen *minä* olen pettynyt.”

”Lopeta, Daniel. Anna olla.” Markus vinkkasi häntä mukaan niskaa heilauttamalla. ”Tule nyt. Mennään Ocheen.”

”Tulen mukaan ja pelaan erän dartsia yhdellä ehdolla. Jos voitaa, menet sinne vastaanotolle. Jos sinä voitaa, en ota asiaa enää koskaan esille.”

”Sitä päivää ei tule, kun sinä voitaa minut dartsissa.”